

Arrest

nr. 63 756 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanese staatsburger van Akuapim origine te zijn afkomstig van Accra. Na uw studies startte u uw carrière bij de politie in Accra. U was politie-agent en werkte als chauffeur voor de hogere officieren. U werd naar verschillende operatiegronden gestuurd en uw laatste politiebasis was in Dormaa Ahenkro. U verliet de barakken van Dormaa Ahenkro in de eerste week van augustus 2008. U werd op missie gestuurd naar Tamale. In Tamale vond er een confrontatie plaats tussen twee politieke partijen die een rally hielden. De politie is tussen beiden gekomen en er werden waarschuwingsschoten afgevuurd. Een man K.(...) K.(...) stierf. U werd ervan gedacht te hebben geschoten, maar dit was niet waar. U werd twee weken in de politiecel vastgehouden voor uw veiligheid als agent. U werd vrijgelaten en u keerde terug naar de barakken in Domaa Ahenkro en u bleef er twee à drie weken. U werd er aangevallen door de leden van de partij National Democratic Congress (NDC)

en de familieleden van het slachtoffer. U vluchtte naar Kyeve in Togo, waar u drie weken verbleef. De situatie was nog niet gekalmeerd en u vroeg een visum voor Zuid-Afrika. U reisde naar Zuid-Afrika, waar u vier maanden verbleef. U hield contact met uw familie en collega's en u besloot terug te keren naar Ghana. U keerde terug naar uw huis in Tema. U werd aangevallen en de banden van uw auto werden er platgelaten en u besloot opnieuw te vluchten. U ging naar uw vriend A.(...) K.(...) in Kaksunaka, waar u drie weken verbleef. U kreeg een visum om naar Europa te reizen. U hebt Ghana verlaten eind mei 2009. U kwam in België aan eind mei 2009.

Op 27 maart 2011 werd u door de Antwerpse politie opgepakt. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Brugge, waar u op 6 april 2011 asiel vroeg. U verklaart dat u nog steeds gezocht wordt door de Ghanese regering en door de familieleden van de slachtoffers in Tamale.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart bij een terugkeer naar Ghana te zullen worden vervolgd door de autoriteiten van uw land van herkomst, de leden van de partij National Democratic Congress en de familieleden van de slachtoffers in Tamale, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend. U verklaart aanvankelijk eind mei 2010 in België te zijn aangekomen (zie gehoor CGVS, p.3). Wanneer u wordt geconfronteerd met de door u neergelegde brief van advocaat Quintelier waarin wordt vermeld dat u sinds mei 2009 in België bent, corrigeert u zichzelf en verklaart u sinds mei 2009 in België te zijn (zie gehoor CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat u pas na confrontatie aangeeft hoelang u al in België verblijft. U werd door de politie van Antwerpen naar het Centrum voor Illegalen gebracht op 27 maart 2011. U hebt op 6 april 2011 asiel gevraagd. Op de vraag waarom u zo lang wachtte om asiel te vragen, antwoordde u dat u wachtte op goed nieuws uit uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.6). Bij herhaling van de vraag, herhaalt u zichzelf en voegt u toe dat u niet de regels en de wetten van België kent. U stelt dat u een advocaat contacteerde en hij voor u een aanvraag voor regularisatie deed (zie gehoor CGVS, p.4 en p.6). U beweert dat u geen advies moest vragen aan buitenstaanders, tenzij van een advocaat, wanneer er wordt opgemerkt of niemand u over asiel sprak (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u na uw arrestatie op 27 maart wachtte tot 6 april 2011 om asiel te vragen, reageert u dat u eerst een advocaat zocht, wat geen afdoende verklaring is voor uw laattijdige asielaanvraag. Het feit dat u ongeveer twee jaren gewacht hebt om asiel aan te vragen vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen over uw beweerde vrees bij terugkeer naar Ghana. U verklaart de huidige regering te vrezen, de NDC partijleden en de familieleden van de slachtoffers (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat u bij een terugkeer naar Ghana problemen zal kennen en dat u wordt gezocht omwille van de crisis in Tamale (zie gehoor CGVS, p.8). U ontwijkt aanvankelijk de vraag waarom u persoonlijk wordt gezocht en u antwoordt nadien dat de familie van de slachtoffers in Tamale de schuld steekt op de politie (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart vaagweg dat de familie van de slachtoffers u niet zal laten gaan en dat deze personen nu aan de macht zijn (zie gehoor CGVS, p.8). Het is weinig geloofwaardig dat u – als politieagent – uw beweerde vrees niet meer kan concretiseren. Zo blijkt u geen namen van slachtoffers te kennen, noch namen te kunnen geven van degenen die u vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.8). U verklaart dat u bij uw terugkeer in de barakken werd aangevallen door NDC-leden en de familieleden van de slachtoffers, maar opnieuw blijft u onwetend over de identiteit van deze personen (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt dat ze u ervan beschuldigden 'hun broer' te hebben gedood. Het is weinig aannemelijk dat u – als politieagent – dit incident niet zou melden. U verklaart dat u het nergens meldde, want indien u dit wel deed, kon men u opnieuw komen aanvallen (zie gehoor CGVS, p.9). Nochtans mag men verwachten dat u eerst alle nationale beschermingsmogelijkheden zou nagaan en overwegen alvorens u besluit om uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen. U bracht onvoldoende elementen aan om uw vrees voor vervolging te concretiseren. Zodoende slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging geloofwaardig of op zijn minst aannemelijk te maken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De kopie van uw paspoort (n°H1862332 op naam van A.(...) E.(...) afgegeven op 10.4.2006 en geldig tot 19.4.2016) en uw rijbewijs (afgegeven op 4.3.2009 en geldig tot 4.3.2015) betreffen uw identiteitsgegevens die hier niet meteen in twijfel getrokken worden. Het is echter wel opmerkelijk dat als beroep in uw paspoort vermeld staat 'missionary' (d.i. missionaris, zendeling), terwijl u beweert als beroep politie-agent te zijn (zie gehoor CGVS, p.5), hetgeen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. De kopies van de certificaten van de Regionale Maritieme Academie (dd. 7.08.2002) en van uw zeemansattest (dd.5.7.2002) betreffen de door u gevolgde opleidingen en uw (bijkomend) beroep als zeeman, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande motivering. Het rijbewijs als politiechauffeur (n°1936 afgegeven op 14.10.1996), de kopies van uw loonfiches van Ghana Police Service (periode 2000-2001) en de foto's in politieuniform betreffen uw professionele activiteiten als politieman. Hier staat echter niet ter discussie dat u dit beroep ooit uitgeoefend hebt.

De brief van P.Y. O.(...) dd.18.3.2009 stelt dat u wordt gezocht na de gebeurtenissen in Tamale, omdat u zich niet opnieuw aanmeldde in de politiebarakken eind november 2008. De brief vermeldt geen andere reden waarom u zou worden gezocht. Het is hierbij bevreemdend dat een officiële brief van een politiecommissaris typfouten vertoont in zijn titel 'deputy suprintendent'. Bovendien is het merkwaardig dat de brief de door u beweerde vrees zo expliciet vermeldt "My fear however, is that, the family members of those who died have not relented in looking for these Policemen and not sure of what will happen to him if they sight him before we do", waardoor de brief eerder gesolliciteerd overkomt. De foto's tonen volgens uw verklaringen uw huis en uw wagen die zouden zijn aangevallen, maar bevatten geen objectieve aanwijzing van de oorzaak of omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd. De internetartikelen 'NDC directs supporters in Tamale' en 'Ghana: Pre-Election Violence Escalates' betreffen de algemene situatie in Tamale en brengen geen bewijs aan van de door u ingeroepen vrees. De brief van de advocaat Renaat Quintelier en het attest van inontvangstname bij de Stad Antwerpen betreffen uw aanvraag tot regularisatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De bestreden beslissing is hoofdzakelijk gebaseerd op de elementen dat verzoeker zijn asielaanvraag laattijdig zou hebben ingediend en dat hij zijn vrees voor vervolging niet zou hebben geconcretiseerd. Verzoeker meent dat deze elementen geen doorslaggevend karakter hebben om een weigering van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Met betrekking tot de laattijdige asielaanvraag meent verzoeker dat het tijdstip waarop hij asiel aanvraagde niet als tegenindicatie voor zijn geloofwaardigheid kan worden beschouwd. Verzoeker vroeg weliswaar geen asiel aan kort na zijn aankomst in België, maar deze houding wordt gerechtvaardigd door het gebrek aan informatie en het verkeerde advies van zijn eerste raadsman. Verzoeker ging bij aankomst in België te rade bij enkele leden van de Ghanese gemeenschap. Men adviseerde hem een advocaat te raadplegen om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Verzoeker diende hiervoor te wachten tot hij een bepaalde som geld had. Het is plausibel dat hij onwetend bleef over het bestaan van een asielprocedure, indien niemand uit zijn milieu ooit asiel had aangevraagd. Verzoeker voelde zich in België veilig ondanks het feit dat hij niet over een verblijfsvergunning beschikte. Enkele maanden na zijn aankomst heeft verzoeker een advocaat geraadpleegd. Deze advocaat heeft een regularisatieaanvraag ingediend in plaats van het indienen van een asielaanvraag te adviseren. In de regularisatieaanvraag maakte de advocaat wel melding van de vrees voor vervolging wegens het incident in Tamale. Verzoeker nam enkele weken na zijn aanhouding en opsluiting in het centrum voor illegalen contact op met een andere advocaat. Deze informeerde verzoeker voor het eerst over de mogelijkheid om asiel aan te vragen omwille van het incident in Tamale. Hieruit blijkt duidelijk dat hij gedurende zeer lange periode onwetend is gebleven over de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Verzoeker meent dat het feit dat hij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende niet als tegenindicatie kan worden gebruikt voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar de commissaris-generaal ook van oordeel is dat bepaalde elementen verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig of minstens niet aannemelijk maken, geeft verzoeker aan dat hij vervolging vreest door de Ghanese autoriteiten, de leiders van de politieke partijen en de familie van de slachtoffers van het incident in Tamale. Verzoeker heeft in zijn interview verduidelijkt dat de familie van het slachtoffer de schuld op de politie en op verzoeker in het bijzonder steekt. Verzoeker toonde tal van foto's en brieven

die zijn verhaal ondersteunen. Hij heeft de naam van het slachtoffer overigens wel gegeven. Het feit dat verzoeker de namen van de familieleden van het slachtoffer en van de leden van de NDC niet kent, is geen element waaruit men tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan besluiten. Verzoeker stelt voorts dat hij niet bij de autoriteiten gemeld heeft dat de familie van het slachtoffer hem beschuldigt, te maken heeft met het feit dat dit element reeds bij de Ghanese autoriteiten gekend was. Verzoeker stelt nog dat hij tijdens zijn verhoor verklaard heeft dat hij geen bescherming van de autoriteiten kon krijgen omdat de politieke partij aan de macht hem ervan beschuldigt de manifestant gedood te hebben. De autoriteiten zouden hem om politieke redenen opofferen.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire status werd geweigerd. Zo werd onder meer door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat hoewel verzoeker sinds mei 2009 in België verblijft, hij pas asiel aanvraag op 6 april 2011, hetgeen de ernst van een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging fundamenteel ondermijnt. Verzoekers argument dat zijn advocaat hem niet correct heeft geïnformeerd (en een regularisatieaanvraag indiende), waardoor hij gedurende een zeer lange periode onwetend is gebleven over de mogelijkheid om asiel aan te vragen, is niet bij machte om een dergelijke laattijdige asielaanvraag te verschonen. De Raad stelt vast dat de regularisatieaanvraag van verzoekers advocaat werd ingediend op 9 september 2010 (stuk 9, document nr. 10, brief regularisatieaanvraag). Hieruit blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België in mei 2009 tot minstens midden 2010 heeft gewacht alvorens een advocaat te raadplegen en advies in te winnen. Verzoeker tracht door te wijzen op de foutieve informatie van de advocaat en van de leden van de Ghanese gemeenschap in België de eigen verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij onmiddellijk bij aankomst in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en dan ook zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat verzoeker, die er in slaagt om twee jaar in de illegaliteit in België te verblijven, door niemand zou zijn geïnformeerd omtrent het belang van het indienen van een asielaanvraag. Voorgaande vaststelling ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarnaast kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot cruciale aspecten in zijn asielrelaas. Zo ontwijkt verzoeker aanvankelijk de vraag waarom hij persoonlijk wordt gezocht in Ghana. Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker zijn beweerde vrees niet kan concretiseren. Verzoeker blijkt niet de namen te kunnen geven van degenen die hij vreest bij terugkeer. Verzoeker verklaart dat hij bij zijn terugkeer in de barakken werd aangevallen door NDC-leden en de familieleden van het slachtoffer, maar hij blijft onwetend over de identiteit van deze personen. Verzoeker stelde enkel dat ze hem ervan beschuldigen hun broer te hebben gedood. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat hij niet op de hoogte zou dienen te zijn van dergelijke elementen, doch een dergelijke algemene bewering is echter niet in staat zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het is daarenboven evenmin geloofwaardig dat verzoeker, politieagent zijnde, het incident met de familieleden van het slachtoffer niet zou melden. Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal dat hij het nergens meldde, omdat men hem opnieuw kon aanvallen indien hij dit wel zou doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/5/2011, p. 9). De verklaring die verzoeker in onderhavig verzoekschrift geeft, namelijk dat de autoriteiten al van dit incident op de hoogte waren, kan geenszins overtuigen, gezien deze verklaring tegenstrijdig is met voormelde eerdere verklaring voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dat hij geen bescherming van de autoriteiten kon krijgen omdat de politieke partij aan de macht hem ervan beschuldigt de manifestant gedood te hebben en dat de autoriteiten hem zouden opofferen om politieke redenen zijn blote beweringen van verzoeker, die hij geenszins staft noch aannemelijk maakt. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zal kunnen doen op de nationale autoriteiten teneinde aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming.

Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en bijgevolg tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER